

Ο διαχρονικός θεσμός της προσευχής και της νηστείας (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, θεολόγος)

[/ Πεμπτουσία](#)

Ένα ακόμη θαύμα μας παρουσιάζει η σημερινή Ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε παρμένη από τον Ευαγγελιστή Ματθαίο, το οποίο υπογραμμίζει εκτός από τη σημασία που έχει η πίστη του ανθρώπου, η ανεκτίμητη αξία της προσευχής και η άσκηση για την πνευματική ζωή του κάθε ανθρώπου.

Μας παρουσιάζει η περικοπή ένα πατέρα απεγνωσμένο ο οποίος πλησιάζει τον Ιησού και τον παρακαλεί ικετευτικά γονυπετής να θεραπεύσει τον μονογενή υιό

του ο οποίος «σεληνιαζόταν και έπασχε κακώς», υπέφερε από δαιμόνια που συχνά τον οδηγούσαν και έπεφτε στη φωτιά και στο νερό για να θανατωθεί. Η ασθένεια αυτή πήρε το όνομά της από τη Σελήνη, εξού και ονομάστηκε σεληνιασμός. Από την ιατρική επιστήμη, η ασθένεια αυτή ονομάζεται επιληψία, μια νευρολογική ασθένεια.

Οι μαθητές του Ιησού δεν κατάφεραν να θεραπεύσουν το σεληνιαζόμενο υιό ένεκα της απιστίας τους [1].

Όταν ο Ιησούς έμαθε από τον πονεμένο πατέρα την αδυναμία των μαθητών Του να θεραπεύσουν τον πάσχοντα νέο, αγανακτισμένος και οργισμένος εκάκισε την γενεά των ανθρώπων για την απιστία τους λέγοντας « ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη! έως πότε έσομαι μεθ' υμών; έως πότε ανέξομαι υμών; » [2]. Δηλαδή γενεά άπιστη και διεστραμμένη, μέχρι πότε θα είμαι μαζί σας, μέχρι πότε θα σας ανέχομαι; Δεν είχαν την ζωντανή πίστη που θαυματουργεί. Κάτι απουσίαζε

από την πίστη τους. Απουσίαζε η ταπεινοφροσύνη, ήταν περισσότερο διανοητική παραδοχή και συναισθηματική καταφυγή [3].

Έντονα τα λόγια του Κυρίου προς τον Ιουσαϊκό λαό, που έβλεπε τόσα θαύματα και δεν πίστευε ολόψυχα στην αποστολή του Κυρίου στη γη.

Ο Κύριος παρακαλεί να του φέρουν το νέο κοντά του. Μόλις ήρθε ο νέος, αμέσως θεραπεύτηκε «και επετίμησεν αυτώ ο Ιησούς, και εξήλθεν απ' αυτού το δαιμόνιον και εθεραπεύθη ο παῖς από της ώρας εκείνης» [4].

Οι μαθητές απόρησαν για την αδυναμία τους και ρώτησαν τον Διδάσκαλό τους το λόγο της αποτυχίας να θεραπεύσουν το νέο. Ο Ιησούς τους είπε ξεκάθαρα ότι ο λόγος της αποτυχίας τους να θεραπεύσουν το νέο οφειλόταν στην απιστία τους, στο ότι δηλαδή δεν είχαν την κατάλληλη και ζώσα πίστη που θα έπρεπε να τους διέπει.

Για να εκδιώξουμε τον καθημερινό πειρασμό που μας ταλανίζει, έχουμε ανάγκη από προσευχή και νηστεία, όπως είπε και ο Χριστός στους μαθητές Του «τούτο το γένος δεν βγαίνει, παρά μόνο με προσευχή και νηστεία». Η νηστεία είναι απαραίτητη για τον άνθρωπο. Ο πρώτος που νήστεψε ήταν ο Κύριός μας, τεσσαράκοντα ημέρας και νύκτας εις την έρημο [5] και ο λόγος ήταν για να μας διδάξει ότι η νηστεία είναι μεγάλο οχύρωμα σε αυτούς που αγωνίζονται ενάντια στον δαίμονα, σύμφωνα με τον Ευθύμιο Ζιγαβηνό. Η νηστεία αποτελεί άσκηση, γιατί με το να αποστρεφόμεστε τις τροφές εξασκούμε το μυαλό μας και την ψυχή μας να αντιστέκεται στους διάφορους και ακάθαρτους λογισμούς που μας επισκέπτονται. Με τη νηστεία και την προσευχή καθαρίζεται η ψυχή μας και πλησιάζουμε τον Θεό.

Με το σημερινό θαύμα ο Κύριος, μας διδάσκει ότι με την αγάπη του προς τον άνθρωπο, δείχνει τη δύναμη του καλού πάνω στο κακό και πως προσπάθησε να στερεώσει την πίστη στο παντοδύναμο και νικηφόρο αγαθό.

Ο Άγιος Νικόλαος επίσκοπος Αχρίδος μας λέει ότι οι μαθητές δεν κατάφεραν να θεραπεύσουν το νέο για τρεις λόγους: πρώτο, επειδή οι ίδιοι δεν είχαν αρκετή πίστη· δεύτερο, επειδή κι ο πατέρας του παιδιού δεν είχε πίστη· και τρίτο, επειδή η πίστη έλειπε κι από τους γραμματείς που παρευρίσκονταν εκεί και συζητούσαν με τους μαθητές, όπως αναφέρει ο ευαγγελιστής Μάρκος [6].

Ο Κύριος εδώ διατάζει το διάβολο όχι μόνο να ελευθερώσει το παιδί, μα και να μην ξαναγυρίσει ποτέ. Κι αυτό για δυο λόγους: πρώτο, ώστε το θεϊκό δώρο που του έδωσε να είναι ολοκληρωμένο και τέλειο· και δεύτερο, για να διδαχτούμε πως, αφού λάβουμε την άφεση από το Θεό, δεν πρέπει να ξαναγυρίσουμε στην αμαρτία, «ώσπερ κύων επί το ίδιον εξέραμα » [7] για να μην εκτεθούμε στον κίνδυνο κι ανοίξουμε πάλι την πόρτα στο πονηρό πνεύμα για να μπει μέσα μας και να μας κυριεύσει.

Τα τελευταία λόγια του Χριστού στο σημερινό ευαγγέλιο δε φαίνεται να έχουν σχέση με το περιστατικό που προηγήθηκε. Μετά το μεγάλο θαύμα της θεραπείας του δαιμονισμένου παιδιού κι ενώ οι άνθρωποι θαύμαζαν το γεγονός, ο Κύριος άρχισε να μιλάει στους μαθητές για το Πάθος Του. «Μέλλει ο υιός τού ανθρώπου παραδίδοσθαι εις χείρας ανθρώπων, και αποκτενούσιν αυτόν, και τη τρίτη ημέρα

εγερθήσεται. και ελυπήθησαν σφόδρα »[8]. Γιατί μετά το θαύμα, όπως και μετά από κάποια άλλα από τα θαύματά Του, ο Κύριος μιλούσε στους μαθητές για το Πάθος Του; Το έκανε αυτό ώστε, όταν ερχόταν το πλήρωμα του χρόνου, να μην αποκαρδιωθούν, να μην ολιγοπιστήσουν [9].

Ας έχουμε την ζωντανή πίστη που πρέπει να μας διέπει ως χριστιανούς και ας τηρούμε ο κάθε ένας ας τηρούμε τις διατεταγμένες νηστείες της Αγίας μας εκκλησίας προς ωφέλεια των ψυχών μας, αφού η νηστεία δεν είναι σωματοκτόνος αλλά παθοκτόνος, δηλαδή να μας βοηθήσει να πολεμήσουμε τα πάθη και τις αδυναμίες μας.

Παραπομπές:

- 1. Ματθαίου 17, 16 και 20.**
- 2. Ματθαίου 17,17.**
- 3. Μητροπολίτου Φθιώτιδος Νικολάου, «Εις επίγνωσιν Θεού», Αποστολική Διακονία, έκδοσις β΄, 1999, σελ. 144-145.**
- 4. Ματθαίου 17,18.**
- 5. Ματθαίου 4,2.**
- 6. Μάρκου 9,16.**
- 7. Β΄ Πέτρου 2,22.**
- 8. Ματθαίου 17,22-23.**
- 9. Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ομιλίες Δ΄ - Κυριακοδρόμιο, Εκδ. Πέτρου Μπότση, 2012.**